

Юрій Климків

МУКИ ДИСЕРТАНТА

*Своєму Вчителю та наставнику, науковому керівнику
Володимирі Васильовичу Трофимовичу
присвячую.*

Дисертаціє моя,
подруго науки,
ти гартуєш почуття
і приносиш муки.

Кращі дні свого життя,
й стоси паперові,
в жертву я тобі приніс
з світлої любові.

У зимові вечори,
взявши в руки волю,
здобував я у труді
собі „кращу долю”.

Стежку дому вже забув,
жінку не впізнати,
рідні діти, побачивши,
стали дядьком звати.

Вже й волосся поріділо,
череп став блищати
з того часу, як почав
я тебе писати.

Кожне слово добирав
в комірку науки,
хоч бувало, що не раз
опускались руки.

Брав до роздумів завжди
мудреців зауваги,
пошук істини давав
в роботі наснаги.

Та давалися взнаки
істини капризи,
потрапляв тоді в тенети
душевної кризи.

Як до істини зближався,
дум роїлась хмара.
Осяйнувши враз на мить,
зникла, мов примара.

Хоч її я доконав,
все ж вона відносна,
що сьогодні вже гучна,
завтра – ні, не доленосна.
В філософії навчався
створювати схеми,
в спецнауці поза як
зростали проблеми.

Як Тебе я захищав,
була зимня пора,
вкрай мені була потрібна
добра вже підпора.

Після захисту Тебе
тіло обважніло,
на півкулях мозолі,
лице почорніло.

Став я „спецом визначним”
в галузі науки.
Не полегшали від того
мої творчі муки.

Науковцям до лица
електрони, кварки,
ще й почесні місця,
вищі прошарки.

Та в науці неспроста
бувають сюрпризи,
для одного є халат,
інший носить ризи.

Ще в науці часто так,
що один шукає,
мучать сумніви його,
інший користає.

Фатум долі вперто йшов
по своїй дорозі,
дальше рухати науку
не був я у змозі.

Отака-то річ сумна –
сучасна наука,
вправи розуму дає,
серцю ж одна мука.

Все ж науку Ви любіть
в часі і просторі.
Скерування хай дають Вам
всі небесні зорі.